

מ"ת 23297/01/17 - מדינת ישראל נגד י נ

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 23297-01-17 מדינת ישראל נ' נ
תיק חיצוני: 12888/2017

בפני מבקשים נגד משיבים
כבוד השופט יורם ברוזה
מדינת ישראל
י נ

החלטה

1. בפני בקשת הנאשם כי אקבע שאין בתיק זה כל עילת מעצר.

2. כנגד הנאשם, יהודה נחום, הוגש כתב אישום (ת.פ. 23273-01-17) המייחס לו עבירות של הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (2 עבירות) וכן היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

3. בהתאם למתואר בכתב האישום, ביום 8/1/17, בסמוך לשעה 18:00 הזיק הנאשם במזיד לרכוש בכך ששבר מספר תריסי חלון בדירת שכנו (המתלונן) בעזרת פטיש, פתח את חלון הדירה ונכנס דרכו פנימה, פסע אל המתלונן שהיה במיטתו ואמר לו "תחביא אותי, תחביא אותי, המשטרה מחפשת אותי".

4. כמו כן נטען כי באותו היום, בשעה 18:12 נקש המתלונן על חלון דירתה של שכנה אחרת (המתלוננת) פתח את חלון דירתה ונכנס פנימה, כאשר הוא חולף על פניה, ופנה אל עבר חדר השינה.

השכנה יצאה למדרגות וקראה לעזרת השכנים וכששבה לדירתה גילתה כי המתלונן לא שם.

5. ביום 10.1.17 התקיים דיון בפני כב' השופטת חולתא, לאחר הגשת כתב האישום, בדיון זה - עוד בטרם צילם הסנגור את הראיות בתיק - טען הנאשם באמצעות הסנגור כי:-

"דרך המלך בתיקים כאלה הוא לבקש דחיה כדי ללמוד את חומר הראיות, אבל לטעמי אין פה עבירה בתיק זה. ובוודאי שאין עילת מעצר"

6. טיעונו של הנאשם באותו דיון (כאמור בטרם עיין בראיות) היה כי על רקע של פרידה מבת זוגו ששה נאשם 12 כדורים מסוג קונצרט (לא נרשם באיזה מינון) ורשם מסרון לחברתו כי הוא גמור.

החברה הגיעה לביתו ניסתה לפתוח את הדלת (ללא הצלחה) נלחצה והזמינה משטרה שתעזור לנאשם ואזי עזבה את המקום.

הנאשם שפחד מהמשטרה ברח דרך החלון נכנס לשכן וביקש שיחביא אותו.

7. לפיכך טען הנאשם כי אין כאן כל עבירה, ולכל היותר יש מקום לבדיקה פסיכיאטרית, שתבוצע כאשר הוא משוחרר.

8. הנאשם הוסיף מפיו וטען בדיון כי הוא לא היה שפוי, וכאשר החברה הגיעה נשבר לו המפתח בדלת ועל כן הוא לא הצליח לפתוח לה את הדלת.

השוטר אמר לו לפתוח והוא אמר לשוטר שהוא יעבור דרך השכן, לפיכך הלך לשכן כאשר הוא עם מפתח חדש ופטיש מתוך כוונה להעיף את המפתח השבור (על ידי הכנסת המפתח התקין מהצד השני ומתן מכה עזרת הפטיש כך שידחוף את המפתח השבור החוצה).

הנאשם ציין כי הוא ביקש מהשוטרים שיציגו לו תעודת שוטר שכן הוא נלחץ מהם (מאחר והם לא לבשו מדים) והוא היה תחת השפעת כדורים, ורק משום כך ברח.

9. בהמשך טען הסנגור כי לדעתו אין לייחס לנאשם צפיות שכן אם הנאשם ביקש שהשכן יחביא אותו, הרי שהוא לא בא בכדי להפחיד או להקינט.

10. בשלב זה ציין הסנגור כי:-

"אנו סבורים שעל פניו לא קמה עבירה ובטח לא עילה, ככל שבית משפט סבור שיש עבירה ועילת מעצר, הרי ממילא אנו חושבים שצריך לשלוח אותו לבדיקה, אבקש שישלח לבדיקה".

11. בית המשפט עיין בחומר החקירה וקבע כי במקרה זה ישנן ראיות לכאורה לעבירה לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין, וזאת בהנחה שהמשיב היה אחראי למעשיו.

12. בנסיבות אלו נשלח הנאשם לבדיקה לפי סעיף 15(ג) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א - 1991.

13. הנאשם נבדק על ידי ד"ר ודים אהרונוביץ', סגן הפסיכיאטר המחוזי ביום 16/1/17 אשר נתן ביום 17/1/17 את חוות דעתו וזאת בהתבסס על בדיקה זו, קובץ אשפוזים, בדיקה במיון הפסיכיאטרי ביום ביצוע המעשים (8/1/17) וכן חומרי חקירה וכתב האישום.

14. בחוות דעתו מציין ד"ר אהרונוביץ' כי :-

14.1. הנאשם מטופל, לטענתו, דרך נויורולוג בכדורים מסוג קונצטרה עקב בעיות קשב וריכוז.

14.2. בעברו ישנו עבר פלילי עשיר בעבירות רכוש ואלימות בגינו ריצה תקופות מאסר, ישנו מאסר על תנאי בר הפעלה בתיק מבית משפט השלום בטבריה וכן ישנו כתב אישום בעבירות של התפרצות, היזק לרכוש ואיומים המתנהל בתל אביב.

14.3. הנאשם מוכר למערכת מאשפוז בן יומיים בבי"ח הפסיכיאטרי "אברבנל" בחודש מאי 2013, עת אובחן כסובל ממצב פסיכוטי קצר, אשר לדבריו נגרם עקב שימוש ב"חגיגת", אולם מאז אין טיפול או מעקב פסיכיאטרי.

14.4. כשש שעות לאחר ביצוע העבירה נבדק הנאשם בבית חולים ברזילי שם נמצא כי אין כל התרשמות ממצב פסיכוטי או הפרעה אפקטיבית מג'ורית.

15. בבדיקתו של הנאשם על ידי ד"ר אהרונוביץ' לא נמצאה כל הפרעה.

16. לסיכום קובע ד"ר אהרונוביץ' כי הנאשם כשיר לעמוד לדיון.

17. לעניין מצבו בעת ביצוע העבירות קובע ד"ר אהרונוביץ' כי:-

"בהסתמך על עברו הפסיכיאטרי, חומר חקירה, בדיקתו הפסיכיאטרית הנוכחית ובתאריך: 8/1/17, אני מגיע למסקנה שהנבדק היה שרוי במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה, אשר נגרם ע"י שימוש יתר בכדורי

קונצרטת, לכן סעיף 34 ט' של חוק העונשין נותן מענה לסוגיה זו"

18. בדיון שנערך בפני ביום 17/1/17 טען הסנגור כי לאור חוות דעתו של הפסיכיאטר המחוזי הרי שיש מקום לעבור לתיק עיקרי, לקבוע כי הנאשם לא היה אחראי למעשיו ועל כן יש לזכות את הנאשם.
19. המדינה הודיעה כי היא אינה מסכימה עם קביעה זו:-
- 19.1. הובהר על ידי המדינה כי היא חולקת על כך שישנה מסקנה סופית לחוות הדעת, שכן הפסיכיאטר אינו מתייחס לסעיף 34 ח' לחוק העונשין (שלגביו יש לו סמכות) אלא מפנה לסעיף 34 ט לחוק העונשין, שהכרעה לגביו הינה למוטב שדן בתיק העיקרי ואינה בסמכותו של הפסיכיאטר המחוזי שבדק מכוח סעיף 15 לחוק טיפול בחולי נפש.
- 19.2. לפיכך, טענה המדינה כי משנקבע שהנאשם כשיר לעמוד לדין, הרי שבמהלך בירור התיק העיקרי ידון בית המשפט האם עומדת לזכותו הגנת השכרות, אם לאו.
20. לפיכך ביקש הסנגור לטעון מחדש לעניין הראיות (לאחר שעניין בראיות) ובעניין זה טען כי:-
- 20.1. המשיב שיה כמור 15 כדורים על רקע הפרידה מחברתו, החברה מגיעה הביתה בהיסטריה ואינה מצליחה לפתוח את הדלת, כאשר גם הוא מהצד השני מנסה לפתוח ללא הצלחה.
- 20.2. החברה מתקשרת לקבל עזרה, בשלב זה מבקש הנאשם מהחברה כי תיכנס דרך השכנים ומשראה כי היא לא עושה כן הוא הולך דרך השכנים.
- 20.3. לפי חוות הדעת הרי שהנאשם היה במצב פסיכוטי והוא לא נכנס בכדי להפחיד או להקניט.
- 20.4. הסנגור הפנה לעדות המתלונן אשר מציין גם הוא כי הנאשם ביקש להיכנס שכן נשבר לו המפתח והוא נתן לו להיכנס ורק לאחר מכן חזר הנאשם ונכנס כאשר הוא שובר את החלון ומשכך אין לנאשם ציפייה להפחיד או להקניט (שכן כאמור השכן אישר את הכניסה).
- 20.5. לאור זאת ולאור חוות הדעת טען הסנגור כי אין ראיות לכאורה ויש לשחרר את הנאשם ללא כל תנאי.
- 20.6. כמו כן הוסיף הסנגור כי מדובר למעשה בעבירות מטרה, ולפי חוות דעתו של הפסיכיאטר הרי שהוא היה במצב פסיכוטי ומשכך לא ניתן להאשימו בעבירות אלו.
21. המדינה חלקה על הסנגור.
- 21.1. ראשית המדינה טענה כי בית המשפט כבר קבע שיש ראיות לכאורה ומשכך אין לדון בעניין בשנית.
- 21.2. לעניין הכניסה לבית השכן, ציינה המדינה כי מדובר בשני אירועים נפרדים, בראשון נתן השכן אישור להיכנס אולם אחרי שעה ומחצה לא ניתן אישור שכזה והנאשם שבר את החלון כדי להיכנס (דבר המעיד כי לא ניתנה הסכמה).
- 21.3. כמו כן הפנתה המדינה לכך כי ישנה גם כניסה לדירת השכנה, שם לא ניתנה כל הסכמה.
- 21.4. לאור התנהגותו זו ועברו המכביד כבר נקבע כי ישנה עילת מעצר של מסוכנות לשלום השכנים.

22. בסיום הדיון הסכימה המדינה לשחרור המשיב עד למתן החלטה לחלופה מרוחקת, תוך כדי איסור כניסה לאשקלון, והנאשם שוחרר לבית אימו בעיר בית שאן, כאשר נאסר עליו לצאת מתחומי העיר בית שאן (מעצר אדם) תוך כדי הפקדה כספית וחתימה על התחייבויות.

חוות הדעת הפסיכיאטרית

23. טענתו הראשונה והמקדמית של הנאשם הינה כי על פי חוות הדעת הפסיכיאטרית יש לזכותו מכל אשם כבר בשלב זה.

המדינה חולקת על כך וסוברת כי יש לקיים דיון בשאלה זו בפני המותב שידון בתיק העיקרי.

24. בעניין זה סבור אני כי הצדק הינו עם המדינה.

25. ראשית דבר נזכיר כי לצורך השימוש בסעיף 34 ח או 34 ט לחוק העונשין, יש צורך ראשית לקבוע (בין אם על ידי הודאה של הנאשם ובין אם בקביעה שיפוטית) כי הנאשם ביצע את המיוחס לו וכי מדובר בעבירה ברת עונשין, ורק אז בוחנים את קיומו של הפטור.

26. כלומר, כדי לדון בשאלה זו היה על הנאשם ראשית להודות בכך שעבר עבירה (שכן כאמור הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדיון), ועל כן משבחר הנאשם לטעון כי אין כל עבירה במעשיו, אין להתקדם ולבחון שאלה זו.

27. סעיף 34 ח לחוק העונשין דורש שלושה רכיבים: - קיומה של מחלת נפש, היות הנאשם במצב פסיכוטי בעת ביצוע המעשה וקשר סיבתי בין המחלה לבין המצב הפסיכוטי (ע"פ 6570/16 סופיצייב נ' מ"י (פורסם בנבו)).

28. בענייננו אין מחלת נפש ואין קשר סיבתי בינה לבין המצב הפסיכוטי הנטען, כל אשר ישנו הינה קביעה של הפסיכיאטר כי המצב הפסיכוטי נגרם - הן בעבר והן ביום ביצוע המעשים - עקב שימוש בסמים.

29. למעשה חוות הדעת הפסיכיאטרית יכול ותקים לנאשם הגנה מכוח סייג השכרות, אולם עניין זה מסור להכרעתה של הערכאה שתדון בתיק העיקרי (ובייחוד כאשר המדינה הודיעה כי אינה מקבלת את קביעות חוות הדעת) וגם זאת רק לאחר שיקבע כי הנאשם ער את העבירה המיוחסת לו.

30. יתרה מזאת, יש לזכור כי להגנת ה"שכרות" יש סייג משל עצמו, שכן היא לא חלה מקום שאדם מכניס עצמו במכוון למצב "שכרות" וגם עניין זה יש לבחון בערכאה הדיונית.

31. משכך, לא ניתן לקבוע כבר עתה כי אין להרשיע את הנאשם.

האם יש מקום לדון מחדש בשאלת הראיות לכאורה ובשאלת עילת המעצר

32. למעשה מבקש הנאשם כי בית המשפט יפתח מחדש את הדיון בשתי שאלות אלו, אשר הוכרעו על ידי כב' השופטת חולתא בהחלטתה מיום 10/1/17.

33. הסנגור לא הצליח להצביע על מקור משפטי לטענה זו ולא בכדי.

34. הסנגור ביקש בדיון מיום 10/1/17 לטעון כי אין ראיות בתיק בטרם עיין בו, בקשה זו הביאה לכך כי בית המשפט צלל לחומר הראיות, בחן אותו וקבע קיומן של ראיות לכאורה ואת עילת המעצר.

35. משלא הוגש ערר על קביעות אלו, מבלי שהסנגור ציין באותו דיון כי מדובר בטיעון ראשוני והוא מבקש לטעון בשנית לאחר עיון בחומר הראיות, ומבלי שהוגשה בקשה לעיון חוזר הרי שחסומה בפני הנאשם הדרך מלפתוח עניין זה לדיון כעת.

36. אולם אציין כי גם לאחר שאני עיינתי בראיות מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה בתיק זה, וכי איני מסכים עם טיעונו של הסנגור.

37. לצורך כך יש לסקור את השתלשלות הדברים כפי שהיא עולה מהתיק שבפני:-

37.1. ביום 8/1/17, בשעה 04:06 לפנות בוקר, מגיעה לביתו של הנאשם ניידת סויר לאחר שהנאשם קורא לה וטוען בפניה כי פרצו לו לבית, הדלת הייתה פתוחה וכל הבית הפוך, השוטר (רס"ר קמנסקי ולרי) מציין בדו"ח הפעולה כי אין כל סימני פריצה, כי היה בבית בעבר והמצב בבית הינו כפי שהיה בעבר, וכי לאחר שהנאשם מבקש שלא להגיש תלונה הוא עזב את המקום.

37.2. המתלונן (בנציון מירשווילי) מציין בתלונה מיום 8/1/17 בשעה 18:51, כי **בלילה הקודם** דפק הנאשם על החלון שלו וביקש להיכנס שכן נשבר לו המפתח וכי השכן נתן לו ("**אירוע הכניסה הראשון**"). ארוע זה אינו נשוא כתב האישום.

37.3. השכן הוסיף כי שעה וחצי טרם תלונתו הגיעה הנאשם עם פטיש, שבר את תריס ביתו ונכנס לבית, הגיע אליו עם פטיש למיטה וביקש כי יחביא אותו ("**אירוע הכניסה השני**"). באותו אירוע השוטרים נכנסו דיברו עם הנאשם והלכו, ואז שוב הגיע הנאשם לחלון ביתו ודפק לו על התריסים.

37.4. ניתן לראות שלא רק שמדובר בשני אירועים נפרדים בזמן, מדובר בפרק זמן ארוך בין שני אירועים אלו, ועל כן לא ניתן לטעון כי הנאשם יכול היה להבנות מאירוע הכניסה הראשון ולטעון שמכוח אותה הסכמה הסכים המתלונן כי הנאשם יגיע לביתו, ישבור את התריס ויכנס, כאשר הוא מגיע למיטתו ובידו פטיש.

37.5. המתלונן ציין כי שמע צעקות, בין גבר ואישה, לאחר שהשוטרים הלכו ובטרם הנאשם דפק בשלישית על חלוננו (ככל הנראה מדובר על הצרחה של המתלוננת השנייה).

37.6. המתלוננת (ליבוב סופינסקי) מעידה כי ביום 8/1/17 בשעה 19:10 ומספרת כי בעת שהיא במטבח שמעה לפתע דפיקות על החלון, התריס נפתח ואז היא ראתה את הנאשם, הוא נכנס לביתה ללא חולצה והלך לכיוון חדר השינה, היא יצאה למסדרון וצעקה ואז הבחינה כי הוא כבר לא בבית.

37.7. החברה (קרן) העידה ביום 8/1/17 בשעה 19:55 וציינה כי באותו היום אחר הצהריים התקשר אליה הנאשם מסר לה כי בלע כדורים ונשמע מוזר, היא הגיעה לביתו וניסתה להיכנס באמצעות המפתח ואז צעקה.

37.8. מוסיפה החברה ומציינת כי הנאשם ניסה כנראה באמצעות פטיש לפתוח את הדלת מבפנים ללא הצלחה, היא דאגה לו ומשירדה למטה ראתה ניידת ומסרה לשוטרים כי הנאשם בלע כדורים ויש סכנת חיים, הם עלו למעלה והיא נסעה מהמקום.

37.9. להשלמת התמונה ישנם בתיק דו"חות פעולה על מספר אירועים דומים בעבר של כניסה לבתי השכנים ללא רשות וגם בהם נטען למעורבות של כדורי קונצרטת שנלקחו על ידי הנאשם במינונים גבוהים הדרוש.

38. בעוד שאין מחלוקת לעניין היסוד הפיזי של העבירה, טוען הסנגור כי אין ראיות לגבי היסוד הנפשי ולא כך היא.

39. בע"פ 45925-02-15 **מלקו נ' מ"י** (פורסם בנבו) נקבע כי:-

"ניסיון לפרוץ את הדלת באלימות ובמקרה הנוכחי באלימות לא מבוטלת, בוודאי שהוא עולה כדי הקנטת עמוד 5

הדיירים. לא ייתכן כי אי מי יקבל בשלווה ניסיון להיכנס לבנין בדרך זו תוך גרימת נזק לדלת ולא יוקנט על-ידי כ" פסקה 9 לפסק הדין).

וכן נקבע כי:-

"אנו שבים ומזכירים כי המערערים ניסו להיכנס לבנין בדרך אלימה תוך פריצת דלת הכניסה. מצג עובדתי זה מחייב אותם לפחות למתן הסבר שישלול את עוקצם הפלילי של מעשיהם, שללא ההסבר מדברים בעד עצמם" (פסקה 10 לפסק הדין).

40. דברים אלו יפים לעניינו, לאור דרך הכניסה לביתו של המתלונן, תוך כדי שבירת התריס באמצעות פטיש מהווים ראיה לכאורה חזקה כנגד נאשם לגבי עבירת הסגת הגבול הפלילית המיוחסת לו.

41. ומשכך, הרי שלצורך הדיון היום קיימות ראיות לכאורה, הן לגבי הרכיב הפיזי והן לגבי הרכיב הנפשי של העבירה (וזאת מבלי לקבוע מסמרות בשאלת קיומה של הגנת סעיף 34ט לחוק העונשין), וקמה לה עילת המעצר של מסוכנות והכל כפי שכבר נקבע.

חלופה

42. לאחר קריאת חומר הראיות ושקילת נסיבותיו האישיות של הנאשם, עולה ספק בעיני לגבי דיות החלופה.

43. ראשית נציין כי בעברו של המשיב הרשעה פלילית בת.פ. 13-09-33365 (בית משפט השלום בטבריה), באותו מקרה הורשע הנאשם על פי הודעתו בכך שאיים על אימו וכן גרם נזק במזיד לרכוש וזאת על רקע סירובה לרכוש בעבורו רכב.

44. יתרה מזאת, על פי החומר הקיים בתיק, כולל עדויות המתלוננים ומזכרי השוטרים, עולה כי הנאשם היווה מטרד לשכניו, וככל הנראה אינו יכול להישאר לבד, לפחות לא בשלב זה, ונדרש כי יפקחו עליו שלא ייקח מינון גבוה של כדורי קונצרטת.

45. אולם מנגד, יש לזכור כי המדינה הסכימה לשחרור, ובית המשפט סובר כי לפיכך החזרתו של המשיב למעצר, שלא לאחר הפרה של התנאים, יכולה שלא להועיל אלא רק להזיק.

46. לפיכך מצאתי לנכון בנסיבות חריגות אלו לאשר את שחרורו של המשיב לחלופה הבאה:-

46.1 הפקדה כספית בסכום של 5,000 ₪ כפי שנקבע בהחלטתי הקודמת מיום 17.1.17.

46.2 התחייבות עצמית וערבות צד ג' כפי שנקבע בהחלטתי הקודמת לגבי המשיב ואימו.

46.3 נאסר על המשיב להיכנס לתחומי העיר אשקלון עד להחלטה אחרת ו/או עד למתן גזר דין בתיק הפלילי.

46.4 המשיב יהיה בתנאי "מעצר אדם" בעיר בית שאן וזאת עד להחלטה אחרת, בנוסף לאימו של המשיב יש להעמיד **לפחות** עוד ערב אחד, וזאת לא יאוחר מיום 25.1.17 שיאושר על ידי בית המשפט, כל ערב שיאושר יידרש גם הוא לחתום על ערבות צד ג' בסך 3,500 ₪.

47. ככל שהמשיב לא יעמוד בתנאים אלו, ייעצר ויובא בפני שופט בתוך 24 שעות ממעצרו.

48. יובהר למשיב כי תוקפם של התנאים הינו עד לסיום ההליכים הפליליים, ומטרת הערבויות הינה לוודא כי יגיע לכל דיון משפטי וכן לריצוי העונש, ככל שיקבע.

49. **התיק יקבע בפני כב' השופטת טל לחיאני שהם, בהתאם ליומנה.**

עמוד 6

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ז, 22 ינואר 2017, בהעדר
הצדדים.